

ham og ringede Allarm paa en Klokke, der i Løbet af et halvt Minut hidkaldte to Tjenere fra Restavratingslokalet og en Stuepige ovenfra. Under en Højtidelighed (saadan forekom det ham), som var han en Konge, der kom for at gøre en Dronning sin Opvartning, førtes han af Pigen op ad den brede, tæppebelagte Trappe og hen gennem en lang Gang, for Enden af hvilken han overlodes til en svensktalende Kammerjomfru, der modtog hans Kort og førte ham ind i et Værelse, en lille Salon, som var udstyret med den sædvanlige — for Per dog ret imponerende — Hotel-Elegance: nogle højrøde Fløjlsmøbler og en Glasprismelysekrone under Loftet.

Per lod sig ellers ikke let forbløffe. Men i dette Øjeblik var han virkelig ikke fri for at føle sig en Smule beklemmt. Paany fór det ham gennem Hovedet, om han alligevel ikke havde ladet sig lokke i en Narrefælde her. Men der blev ikke levnet ham lang Tid til Eftertanke. En høj Dame traadte i det samme ind fra Sideværelset.

Ung var hun ikke — smuk var hun endnu mindre. Og den dybsorte Dragt, hvori hun var klædt, gjorde paa Per et næsten tarveligt Indtryk. Og dog var det ikke til at tage fejl af, at hun var en Dame af den fornemme Verden. Trods hendes Ansigts mistænkelige Rødme og Blikkets fugtige Glans, der lige saa godt kunde skyldes et Hang til stærke Drikke som have